

Sygn. akt II KK 300/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszkańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **P. B.**

ukaranego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 marca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 26 sierpnia 2013 r.,

**I. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 5 § 1 pkt
4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie przeciwko
P. B.;**

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. B. został obwiniony o to, że w dniu 29 września 2012 r. o godzinie 9:44 na ul. [...], kierując pojazdem marki Opel o numerze rejestracyjnym [...], nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny

czerwony - zakaz wjazdu za sygnalizator, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości TraffiStar SR520, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393).

Wyrokiem nakazowym z dnia 26 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy, uznał obwinionego P. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 500 złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 20 września 2013 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść P. B. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w. na skutek bezzasadnego uznania, że okoliczności czynu przypisanego ukaranemu i jego wina nie budzą wątpliwości, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania wobec upływu terminu przedawnienia karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok nie może się ostać, ponieważ zapadł z rażącym naruszeniem art. 93 § 2 k.p.w., co miało istotny wpływ na jego treść.

Orzekanie w postępowaniu nakazowym możliwe jest jedynie wtedy, gdy okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Ziszczenie się wskazanego warunku wymaga zatem dokonania ustaleń, w świetle których zaistnienie czynu zabronionego jako wykroczenia, sprawstwo oraz wina obwinionego nie mogą budzić wątpliwości. Brak owych wątpliwości musi wynikać z załączonych do wniosku o ukaranie, a uznawanych przez sąd za ujawnione,

materiałów dowodowych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że postępowanie nakazowe jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., IV KK 59/09, LEX nr 524057; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148).

Odnosząc powyższe uwagi natury ogólnej do realiów rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że kluczowym dowodem w sprawie była kserokopia fotografii wykonanej za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar TraffiStar SR520 (k. 4). Wskazana fotografia nie pozwalała jednakże na dokonanie jednoznacznej identyfikacji kierowcy pojazdu marki Opel o numerze rejestracyjnym [...], który w dniu 29 września 2012 r. o godzinie 9:44 na ul. [...] nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny czerwony.

Nie bez znaczenia jest również fakt, że w rozpoznawanej sprawie obwiniony w ogóle nie składał wyjaśnień (nie był przesłuchiwany w trybie art. 54 § 6 k.p.w., ani nie nadesłał wyjaśnień w trybie § 7 art. 54 k.p.w.).

Już tylko w powyżej zaprezentowanym zakresie materiał dowodowy rozpoznawanej sprawy dawał podstawy do powzięcia przez Sąd Rejonowy wątpliwości, co do okoliczności związanych ze sprawstwem i winą obwinionego P. B. Tym samym Sąd ten zobligowany był skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Wydając w zaistniałej sytuacji wyrok nakazowy Sąd ten rażąco naruszył przepis art. 93 § 2 k.p.w., co niewątpliwie mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem nie można było stwierdzić, że w chwili rozpoznawania wniosku o ukaranie, wina obwinionego i okoliczności zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 k.w. nie budziły wątpliwości. Dlatego zaskarżony wyrok nakazowy podlegał uchyleniu.

Stwierdzić ponadto należy, że w sprawie doszło już do przedawnienia orzekania. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Jak wynika z akt sprawy do popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu miało dojść w dniu 29 września 2012 r., tym samym upłynął już dwuletni okres przedawnienia wskazany w zdaniu drugim przywołanego przepisu. Art. 45 § 2 k.w. przewiduje wprawdzie, że w razie uchylecia prawomocnego rozstrzygnięcia, przedawnienie biegnie od daty uchylecia rozstrzygnięcia, jednakże - jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego - tylko wtedy, gdy w dacie uchylecia orzeczenia nie upłynął jeszcze okres przedawnienia karalności (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 49; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II KK 219/12, LEX nr 1220803).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, po uchyleciu zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umorzył postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.